

работишъ и ще подсвирквашъ, — добави по-младата.

— Пъкъ не забравяй да имъ наску-
бешъ и сѣнце.

— Напълни имъ яслитѣ, защото изка-
раха велики пости, докато ние се весе-
лихме, ядохме и пихме по твоята сватба.

— Старче, дърва нѣма, — провикна
се свекървата на двора.

— Дърва ли? Затова ли съмъ гледалъ
синове, та и дърва да сѣка на децата
имъ, — разсърди се свекърътъ.

— Гледалъ си... да не сж кръчмитѣ
безъ хора, — промърмори недоволно све-
кървата. — пъкъ да си нѣмаме вино?...

— Вино си имаме, ама гайдарътъ не
ще да дойде отъ кръчмата само на насъ
да свири, — отвърна намръшенъ свекъ-
рътъ, пъкъ си спомни, че и той само за-
ради гайдара нѣкога много пжти послед-
ненъ е излизалъ изъ кръчмата.

— Срамота е да оставимъ тате да
сѣче дърва! — обади се най-старата
снаха.

— Ще ни се смѣятъ съседитѣ, ако
вземе да сѣче при толкова снахи, —
добави по-младата.

— Бихъ излѣзла, като гледамъ какъ
се ядосватъ старитѣ, ама да не бѣха тия
кълчища — трѣбова най-после да ги из-
преда, че станахъ за смѣхъ на хората
— заплела съмъ ги отъ лани, — под-
хвърли най-старата.

— Азъ пъкъ не знамъ кога най-после
ще затѣча ризата на тате. Още отъ онзи
день съмъ намислила днесъ да слагамъ
кросното, — отвърна по-младата. — Като
го гледамъ съ окърпената риза, не смѣя
очи да подигна къмъ него. Ще взематъ
да приказватъ хората, че единъ свекъръ
може да купи памукъ на три снахи, ама
три снахи не могатъ да му изтъкатъ една
риза.

— Хайде, Калинке! Хайде да не се
сърди тате, иди насѣчи дърва! Азъ да
съмъ на твое мѣсто, не бихъ чакала да
ме канятъ, — каза най-старата.

— Азъ да съмъ като тебе млада и
пъргава, щѣхъ да работя и да подхвър-
камъ, — добави по-младата.

Накани се единъ день свекърътъ да
отиде на воденицата:

— Ха да видимъ сега, коя ще ми
помага да вдигаме човалитѣ.

— Обола съмъ си прѣста, тате...
Страхъ ме е да не опусна човала, та да
ти претроши нѣкой кракъ, — каза най-
старата.

— Какъ щѣхъ да забравя, че има да
подмѣсвамъ! — сепна се по-младата и
изхвъркна да иска квасъ отъ съседката.
Разбира се — тамъ си и остана.

— То се е видѣло, че ти ще помагашъ,
невѣсто, ами съблѣчи си кожухчето да
го не ожулишъ, — каза свекървата на
най-младата снаха.

Върна се следъ два дни свекърътъ
отъ воденицата. Бѣше хладна дъждовна
вечеръ. Ямурлукътъ му бѣ накусенъ,
надутъ и натежалъ отъ вода, навушата
му — накуснали отъ каль.

— Коя ще ме изуе?

— Да не бѣхъ взела да вдѣвамъ,
тате, веднага бихъ те изула. Замжчила
съмъ се отъ одеде, а ако не вдѣна сега,